

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący)
SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)
SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Gminy Miasta C.
przeciwko Województwu [...]
o zapłatę i ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lipca 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 czerwca 2012 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i oddala zażalenie
pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
kasacyjnego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Uzasadnienie

Gmina Miasta C. wносиła o zasądzenie od Województwa [...] kwoty 115 043,30 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2012 r. oraz o ustalenie, że nie jest zobowiązana do pomniejszenia o kwotę 68 539,45 zł. dofinansowania ze środków pieniężnych Unii Europejskiej projektu „Ochrona dziedzictwa kulturowego miasta C.- II etap”.

Strona pozwana wносиła o odrzucenie pozwu z powodu niedopuszczalności drogi sądowej.

Postanowieniem z dnia 16 marca 2012r. Sąd Okręgowy w T. oddalił wniosek o odrzucenie pozwu, natomiast Sąd Apelacyjny w wyniku zażalenie strony pozwanej postanowieniem z dnia 27 czerwca 2012 r. zmienił zaskarżone orzeczenie i odrzucił pozew oraz orzekł o kosztach postępowania.

W sprawie ustalono między innymi, że w dniu 26 marca 2009 r. strony zawarły umowę o dofinansowanie w formie zaliczki i refundacji projektu „Ochrona dziedzictwa kulturowego miasta C. – II etap” wskazując, że umowa została zawarta na podstawie art. 60 rozporz. R (WE) nr 1083/06 z dnia 11 lipca 2006r. dot. Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności, art. 26 ust.1 pkt. 5, 11, 14, 15 ustawy z dnia 6 grudnia 2006r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (tekst jedn: Dz. U. z 2009 r., Nr 84, poz. 712 ze zm. – dalej: „uzppr”), przepisów ustawy z dnia 30 czerwca 2005r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz.2104 ze zm. – dalej: „u.f.p. z 2005 r.”), przepisów k.c. oraz przepisów kontraktu zawartego na podstawie art. 20 ust.5 uzppr.

W § 9 umowy strony postanowiły, że beneficjent (strona powodowa) zobowiązuje się do zwrotu środków niewłaściwie wykorzystanych. W przypadku stwierdzenia przez instytucję zarządzającą (stronę pozwaną) niewłaściwego wykorzystania przez beneficjenta tych środków, instytucja zarządzająca wydaje decyzję, o której mowa w art. 211 ust.4 u.f.p. z 2005 r., określającą kwotę przypadającą do zwrotu i termin, od którego należy naliczać odsetki. Jeżeli beneficjent nie dokona zwrotu tych środków w wyznaczonym terminie, instytucja

zarządzająca dokonuje potrącenia nieprawidłowo wykorzystanego lub pobranego dofinansowania z kwoty kolejnej transzy refundacji albo z dotacji przeznaczonych na projekt. Natomiast w przypadku braku możliwości dokonania takiego potrącenia, instytucja zarządzająca podejmuje czynności zmierzające do odzyskania należnych środków dofinansowania z wykorzystaniem dostępnych środków prawnych oraz dochodzi od beneficjenta zwrotu środków w trybie i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

W § 20 ust.3 umowy postanowiono, że jeżeli strony nie dojdą do porozumienia w kwestiach wątpliwości dotyczących umowy, wówczas spory między nimi będą poddane rozstrzygnięciu przez sąd powszechny.

W dniu 17 czerwca 2011 r. strona pozwana wystosowała do strony powodowej pismo o stwierdzeniu nieprawidłowości w wykorzystaniu przyznanych środków, w którym wskazała, że zgodnie z art. 207 ust.8 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 ze zm. – dalej: „u.f.p. z 2009 r.”) strona pozwana powinna zwrócić niewłaściwie wykorzystane fundusze, a jeżeli tego nie uczyni, strona pozwana podejmie środki w trybie postępowania administracyjnego.

W odpowiedzi na to strona powodowa w piśmie z dnia 28 lipca 2011 r. oświadczyła, że wyraża zgodę na potrącenie nieprawidłowo wykorzystanych środków z kolejnej transzy dotacji.

Oceniając przedstawione wyżej postanowienia umowy oraz treść żądania zgłoszonego w pozwie Sąd pierwszej instancji uznał, że w sprawie droga sądowa jest dopuszczalna bowiem podstawą przekazania środków finansowych powodce była umowa cywilnoprawna, w której strony postanowiły, że spory dotyczące tej umowy będą rozstrzygane przez sądy powszechne. Także art. 207 u.f.p. z 2009 r. nie wyklucza, zdaniem Sądu Okręgowego, drogi sądowej w sprawach roszczeń o zapłatę dofinansowania, które mają charakter cywilnoprawny.

Natomiast Sąd Apelacyjny stwierdził, że w chwili zawarcia umowy stron obowiązywały przepisy u.f.p. z 2005 r. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 8 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 249, poz. 1832), które w art. 211 ust.4,5 i 7 przewidywały wydanie

decyzji administracyjnej przez instytucję zarządzającą w razie stwierdzenia nieprawidłowości w wykorzystaniu dotacji i ustalenie w niej kwoty przypadającej do zwrotu, a w kwestiach nieuregulowanych odsyłały do przepisów działu III Ordynacji podatkowej, jak również przewidywały egzekucję tej należności według przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Przewidywały więc drogę postępowania administracyjnego do dochodzenia zwrotu nieprawidłowo wykorzystanej dotacji.

Sąd drugiej instancji uznał, że choć pisma strony pozwanej z dnia 17 maja 2011 r. i z dnia 17 czerwca 2011 r. nie są decyzjami administracyjnymi, to jednak stwierdzają nieprawidłowości w wykorzystaniu środków dotacji przez stronę powodową i wskazują konieczność zwrotu przez beneficjenta określonej kwoty, a ponieważ strona powodowa zgodziła się na zwrot tej należności przez potrącenie, strona pozwana nie musiała wydawać decyzji administracyjnej przewidzianej we wskazanych wyżej przepisach. Gdyby strona powodowa odmówiła zwrotu środków, strona pozwana byłaby zobowiązana do wydania decyzji administracyjnej i dalsze postępowanie w tym przedmiocie toczyłoby się na drodze administracyjnej, o czym stanowią przepisy zarówno art. 211 u.f.p. z 2005 r., jak i art. 207 u.f.p. z 2009 r. Wskazuje to na przyjęcie przez ustawodawcę w sprawach dotyczących sporów o zwrot dotacji unijnych drogi postępowania administracyjnego.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny stwierdził w sprawie niedopuszczalność drogi sądowej na podstawie art. 2 § 3 k.p.c., mimo że powódka dochodzi roszczeń wynikających z umowy cywilnej, gdyż wskazane wyżej przepisy szczególne przekazały te sprawy do postępowania administracyjnego.

Uznał, że w tej sytuacji zapis § 20 ust.3 umowy stron, wskazujący na rozstrzygnię sporów przez sąd powszechny powinien być rozumiany jako odnoszący się do innych, poza zwrotem środków, kwestii uregulowanych w umowie.

W konsekwencji Sąd drugiej instancji na podstawie art. 199 § 1 pkt.1 k.p.c. odrzucił pozew.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach strona powodowa w ramach pierwszej podstawy zarzuciła naruszenie art. 2 i art. 45 Konstytucji przez ich pominięcie skutkujące ograniczeniem prawa stron do rozpatrzenia sprawy przez niezawisły sąd, art. 65 § 2 k.c. przez błędną ocenę zapisu par. 20 ust.3 umowy stron jako dotyczącego innych sporów, poza zwrotem środków oraz art. 353¹ k.c. przez błędną ocenę zapisów par. 20 ust. 3 umowy stron i przyjęcie, że nie mogły one dotyczyć rozstrzygnięcia przez sąd powszechny sporów o zwrot środków dotacji.

W ramach drugiej podstawy zarzuciła naruszenie art. 1 i art. 2 k.p.c. przez błędne zakwalifikowanie dochodzonego roszczenia jako nie mającego charakteru cywilnoprawnego, wbrew treści żądania oraz art. 199 § 1 pkt. 1 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że zachodziły podstawy do odrzucenia pozwu.

Wnosiła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do merytorycznego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Prokurator Generalny zajmując w sprawie stanowisko na podstawie art. 398⁸ k.p.c. przyłączył się do wniosków skargi kasacyjnej natomiast strona pozwana wносиła o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Bezzasadne są zarzuty oparte na pierwszej podstawie kasacyjnej.

Sąd Apelacyjny odrzucił pozew z powodu niedopuszczalność drogi sądowej uznając, że ustawodawca przekazał tego rodzaju sprawy na drogę postępowania administracyjnego. Takie stanowisko Sądu niewątpliwie nie narusza art. 45 ani art. 2 Konstytucji RP, bowiem nie pozbawia stron prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd skoro wskazuje na drogę postępowania administracyjnego, gdzie także przewidziane jest rozpoznanie sprawy, po wyczerpaniu postępowania przed organami administracyjnymi, przez niezależny, bezstronny i niezawisły sąd, rozpatrujący sprawy jawnie i sprawiedliwie, bez nieuzasadnionej zwłoki - zgodnie z zasadami demokratycznego państwa prawa.

Stwierdzenie Sądu Apelacyjnego, że wobec odesłania w art. 211 ust. 4 u.f.p. z 2005 r. tego rodzaju spraw na drogę postępowania administracyjnego, postanowienia § 20 ust.3 umowy stron z dnia 26 marca 2009 r. nie mogą być rozumiane jako dopuszczające drogę sądową w rozpoznawanej sprawie niewątpliwie nie narusza art. 65 § 2 ani art. 353¹ k.c. Jeżeli bowiem ustawodawca przewidział dla określonej kategorii spraw drogę postępowania administracyjnego a nie postępowania przed sądami powszechnymi, to strony mocą umowy nie są władne zmienić takiej regulacji i zawrzeć w umowie postanowienia przewidującego drogę sądową w takiej sprawie. Tego rodzaju postanowienie umowy nie wywołuje żadnych skutków prawnych, gdyż kwestie dopuszczalności lub nie drogi sądowej należą do zakresu prawa publicznego i pozostają w wyłącznej gestii ustawodawcy, którego wola w tym przedmiocie nie może być zmieniona wolą stron umowy cywilnoprawnej.

Nieuzasadnione są również zarzuty naruszenia art. 1 i art. 2 k.p.c. w sposób wskazany przez skarżącą. Wbrew bowiem jej twierdzeniom Sąd Apelacyjny nie zakwalifikował dochodzonego roszczenia jako nie mającego charakteru cywilnoprawnego. Wprost przeciwnie – jednoznacznie stwierdził, że wynika ono z umowy cywilnej, co oznacza, że ma charakter cywilnoprawny. Stwierdzając niedopuszczalność drogi sądowej powołał się na art. 2 § 3 k.p.c., który dotyczy sytuacji, gdy sprawa cywilna nie jest rozpoznawana w postępowaniu przed sądami powszechnymi dlatego, że przepis szczególny przekazuje ją do właściwości innych organów. Sąd Apelacyjny wskazał, że takim przepisem szczególnym jest art. 211 ust.4 u.f.p. z 2005 r., który przekazał na drogę postępowania administracyjnego sprawy o zwrot niewłaściwie wykorzystanych dotacji, mające ze swej natury charakter cywilnoprawny. Stwierdził, że w związku z tym w rozpoznawanej sprawie droga sądowa jest niedopuszczalna.

Stanowiska tego nie można jednak podzielić, gdyż brak podstaw do przyjęcia, że przepisy art. 211 ust. 4, 5 i 7 u.f.p. z 2005 r., przekazujące do postępowania administracyjnego sprawy dotyczące zwrotu przez beneficjenta niewłaściwie wykorzystanej dotacji mają zastosowanie do roszczenia zgłoszonego przez stronę powodową w rozpoznawanej sprawie.

Rozważania dotyczące dopuszczalności drogi sądowej należy rozpocząć od wskazania, że w świetle twierdzeń i podstawy faktycznej pozwu roszczenia w nim zgłoszone znajdują oparcie w umowie stron dotyczącej przyznania i wykorzystania środków funduszy Unii Europejskiej w ramach dofinansowania z publicznych środków wspólnotowych projektów mających na celu rozwój ośrodków regionalnych. Zasady wykorzystania tych środków regulowane są zarówno przez ustawodawstwo Unii Europejskiej jak i krajowe, szczegółowo i szeroko omówione w orzecznictwie Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego, w którym jednolicie przyjęto, że przyznanie tych środków odbywa się dwuetapowo: w pierwszym etapie instytucja zarządzająca rozpatruje wnioski o dofinansowanie i wydaje decyzję administracyjną o przyznaniu lub odmowie przyznania dofinansowania a w razie przyznania dochodzi do drugiego etapu, w którym zawierana jest umowa o charakterze cywilnoprawnym regulująca sposób i zasady wykorzystywania przyznanych środków przez beneficjenta i kontroli sprawowanej w tym zakresie przez instytucję zarządzającą (porównaj między innymi wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2011 r. II CSK 520/10, OSNC-ZD 2012/2/34, z dnia 8 marca 2012 r. V CSK 164/11, z dnia 18 kwietnia 2012 r. V CSK 146/11 i z dnia 11 maja 2012 r. II CSK 545/11, niepubl. oraz wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 czerwca 2006 r. II GSK 63/06 i z dnia 20 grudnia 2007 r. II GSK 267/07 oraz postanowienie z dnia 10 lutego 2010 r. II GSK 86/10, niepubl.).

Skoro zatem roszczenia zgłoszone w pozwie mają za podstawę zawartą przez strony w dniu 26 marca 2009 r. umowę cywilnoprawną o dofinansowaniu z funduszy Unii Europejskiej określonego projektu i sformułowane zostały jako, przewidziane w procedurze cywilnej, roszczenia o zasądzenie świadczenia oraz o ustalenie istnienia stosunku prawnego, są niewątpliwie roszczeniami cywilnoprawnymi, w rozumieniu art. 1 i art. 2 k.p.c.

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy o dopuszczalności drogi sądowej nie decyduje obiektywne istnienie prawa podmiotowego strony powodowej, z którego wywodzi ona zgłoszone pod osąd roszczenie, lecz przesadzają o tym twierdzenia powoda o istnieniu stosunku prawnego z zakresu objętego pojęciem sprawy cywilnej w rozumieniu art. 1 i art. 2 § 3 k.p.c. We wstępnej fazie procesu

badania dopuszczalności drogi sądowej, sąd nie bada prawa podmiotowego, o którego istnieniu zapewnia powód ani tego czy ono rzeczywiście istnieje i czy przysługuje powodowi, bowiem przedmiotem procesu jest roszczenie procesowe, a więc hipotetyczne roszczenie materialnoprawne określone przez powoda, przy czym w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się szerokie rozumienie „sprawy cywilnej” (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2000 r. III CKN 1048/00, z dnia 22 sierpnia 2007 r. III CZP 76/07, z dnia 4 listopada 2011 r. I CSK 50/11 i z dnia 20 czerwca 2012 r. I CSK 558/11, niepubl.).

Nie ulega zatem wątpliwości, że zarówno ze względu na twierdzenia pozwu dotyczące podstawy faktycznej zgłoszonego roszczenia, jak i ze względu na jego sformułowanie, rozpoznawana sprawa jest sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 i art. 2 k.p.c.

Rozważenia w dalszej kolejności wymaga kwestia, czy zgodnie z ogólną zasadą przewidzianą w art. 2 § 1 k.p.c. sprawa ta rozpoznawana jest przez sądy powszechne, czy też sądy szczególne (wojewódzkie sądy administracyjne i Naczelny Sąd Administracyjny) lub inne organy, którym jej rozpoznanie przekazał przepis szczególny (art. 2 § 3 k.p.c.). Przy badaniu tej kwestii i wykładni przepisu szczególnego przekazującego sprawę cywilną do rozpoznania innym organom, należy – w razie wątpliwości – dokonać wykładni ścieśniającej, na korzyść drogi sądowej (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 1961 r., 3 CR 1/61, OSN 1961/IV/127, z dnia 12 czerwca 1968 r. III PRN 22/68, OSPiKA 1969/7-8/161 i uzasadnienie uchwały z dnia 8 stycznia 1992 r. III CZP 138/91, OSNCP 1992/7-8/128).

Umowa stron zawarta została w dniu 26 marca 2009 r. i jako podstawę prawną wskazuje między innymi art. 26 ust.1 pkt.5,11,14,15 uzppr, określający zadania instytucji zarządzającej, do których należy także odzyskiwanie kwot podlegających zwrotowi, w tym wydawanie decyzji o zwrocie środków przekazanych na realizację programów projektów lub zadań, o których mowa w przepisach o finansach publicznych (art. 26 ust. 15). W chwili zawarcia umowy obowiązywała u.f.p. z 2005 r. a w trakcie jej realizacji weszła w życie z dniem

1 stycznia 2010 r. nowa u.f.p. z 2009 r. Jednakże zgodnie z art. 113 ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r.- Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241), dotacje udzielone przed dniem 1 stycznia 2010 r. podlegają zwrotowi na podstawie przepisów dotychczasowych, a zatem do zwrotu dotacji udzielonej stronie powodowej mają zastosowanie przepisy u.f.p. z 2005 r., a jedynie postępowanie w tym przedmiocie prowadzone jest już przez nowe organy określone w u.f.p. z 2009 r., gdyż postępowanie o zwrot dotacji zostało wszczęte po dniu 1 stycznia 2010 r.

Jak słusznie więc stwierdził Sąd Apelacyjny, do postępowania związanego z niewłaściwym wykorzystaniem przyznanych środków dotacji mają zastosowanie przepisy art. 211 u.f.p. z 2005 r. w brzmieniu obowiązującym od dnia 29 grudnia 2006 r., nadanym przez ustawę nowelizującą z dnia 8 grudnia 2006 r. (Dz. U. Nr 249, poz. 1832) oraz od dnia 20 grudnia 2008 r., nadanym przez ustawę nowelizującą z dnia 7 listopada 2008 r. (Dz. U. Nr 216, poz. 1370). Regulacje zawarte w tych przepisach zostały przeniesione wprost do umowy stron i zawarte w § 9.

W świetle tego unormowania, środki dotacji wykorzystane przez beneficjenta niezgodnie z przeznaczeniem podlegają zwrotowi (art. 211 ust. 1). W przypadku stwierdzenia wykorzystania środków niezgodnie z przeznaczeniem, instytucja zarządzająca wydaje decyzję określającą kwotę przypadającą do zwrotu i termin, od którego nalicza się odsetki (art. 211 ust. 4). Od decyzji tej beneficjent może złożyć odwołanie do instytucji zarządzającej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy (art. 211 ust.4a). W sprawach nieuregulowanych w ust.1 i 4 stosuje się odpowiednio przepisy działu III Ordynacji podatkowej, z wyjątkiem art. 57 tej ustawy (art. 211 ust. 5), a do egzekucji należności z tytułu zwrotu środków dotacji mają zastosowanie przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (art. 211 ust. 7).

Rację ma zatem Sąd Apelacyjny, że powyższe przepisy przewidują drogę postępowania administracyjnego w sprawach stwierdzenia wykorzystania przez beneficjenta środków dotacji niezgodnie z przeznaczeniem, określenia decyzją administracyjną kwoty przypadającej z tego tytułu do zwrotu, odwołania

beneficjenta od tej decyzji oraz egzekucji należności w niej stwierdzonej. We wszystkich tego rodzaju sprawach droga sądowa jest więc wyłączona na podstawie art. 2 § 3 k.p.c., gdyż przepis szczególny, którym jest art. 211 ust. 1, 4, 4a, 5 i 7 u.f.p. z 2005 r., przekazał te sprawy, mające z natury rzeczy charakter spraw cywilnych, do właściwości innych organów (administracyjnych).

Jednakże w rozpoznawanej sprawie strona pozwana, która jako instytucja zarządzająca, miała obowiązek – po stwierdzeniu wykorzystania przez powódkę środków dotacji niezgodnie z przeznaczeniem - wydania decyzji określającej kwotę środków podlegającą zwrotowi, decyzji takiej nie wydała. Dopiero po wydaniu takiej decyzji, dopuszczalne byłoby wezwanie beneficjenta do zwrotu środków, a w razie nie dokonania zwrotu, potrącenie tej należności z kolejnej transzy dotacji, za zgodą lub bez zgody beneficjenta. Taka kolejność działań określona jest jednoznacznie w par. 9 ust. 2 i 4 umowy stron i wynika także z art. 211 ust.1, 4, 4a u.f.p. z 2005 r.

Strona pozwana, wbrew wymaganiom powyższych przepisów, nie wydała stosownej decyzji administracyjnej określającej wysokość nieprawidłowo wykorzystanej kwoty dotacji podlegającej zwrotowi przez stronę powodową, a tym samym nie wszczęła procedury administracyjnoprawnej przewidzianej w art. 211 u.f.p. z 2005 r. do dochodzenia zwrotu niewłaściwie wykorzystanej dotacji. Skorzystała natomiast z instrumentu cywilnoprawnego- potrącenia- do odzyskania tej należności.

Skoro zatem nie doszło w ogóle do wszczęcia przewidzianej prawem procedury administracyjnoprawnej w celu dochodzenia zwrotu środków dotacji, a strony posłużyły się środkiem cywilnoprawnym, strona powodowa nie dysponuje możliwością obrony w postępowaniu administracyjnym. Sformułowane przez nią roszczenia mają charakter roszczeń cywilnych, wywodzą się z umowy cywilnoprawnej oraz ze stricte cywilistycznej czynności prawnej potrącenia i niewątpliwie nie są roszczeniami wynikającymi z wydania, na podstawie art. 211 ust.4 u.f.p. z 2005 r., decyzji administracyjnej o zwrocie dotacji, gdyż decyzji takiej nie wydano. Dlatego brak jest podstaw przewidzianych w art. 2 § 3 k.p.c. do stwierdzenia w sprawie niedopuszczalności drogi sądowej, skoro tego rodzaju

spraw nie obejmuje art. 211 u.f.p. z 2005 r., jak również żaden inny przepis nie przekazał ich rozpoznania do właściwości innych organów.

Z tych przyczyn skuteczny okazał się kasacyjny zarzut naruszenia art. 199 par.1 pkt.1 k.p.c., co zgodnie z art. 398¹⁶ k.p.c. prowadziło do uchylecia zaskarżonego postanowienia i oddalenia zażalenia na postanowienie Sądu pierwszej instancji o odmowie odrzucenia pozwu.